

Co z tebe bude, děťátko?

Před domem stojí malá holčička a vytrvale už asi deset minut řve - Mamí, já chci čůrat! a svůj řev prokládá vzteklými výbuchy breku. Pod ní je už dávno loužička. Záclona v jednom přízemním okně je poodhrnuta a za ní vykukuje brunátná buldočí hlava. Se strašlivou zuřivostí sleduje malého tvorečka. Je to on a malá netuší, jaké jí hrozí nebezpečí. V hlavě se mu honí myšlenky na tu nejbестиálnější vraždu. Co se tomu parchantovi mele v tom vztekle uvařeném mozku! říká si, dyť už se dávno pochcal, tak co řve! Pozoruje ji, neurotický uzlíček plný průjmu a hnusného rosolovitého masa. Co z tebe asi bude,

...BUDEŠ MATRACÍ FUNKCIONÁŘEM,
BUDEŠ PŘEDSEDKYNI SENÁTU....

ty svině, promlouvá k ní, ty se poženeš nahoru jako vlk za krvavou kostí! To není tak těžký to uhádnout, ty parchante, protože takovejch je vás 99 procent. Přes svůj lstivej jazyk, přes svou námahou zpoce-nou vagínu se budeš drápat pořád vejš, a do čeho zaryješ svý nehtíky, to už nepustíš, ani kdyby tě pálili žhavým železem. Budeš nervózně spát a při-tom myslet na to, jak to příští den nejlíp zaona-čit. Budeš matrací funkcionářům, budeš předsedkyní senátu a nevinné budeš posílat za mříže a gaunery vychvalovat, a až získáš moc, pak se teprve roz-máchneš. To bude maminka čumět, to bude mít z Evičky radost, jaká je čiperná!... A blbou maminku vyho-díš z bytu, aby nepřekážela. Aspoň jeden dobrej skutek.

Buldočí hlava se vykloní z okna a vztekle zasykne - „Drž hubu, ty svinskej parchante!“ Evička překva-peně zmlkne a s hubou dokořán čumí na to zjevení. Buldočí hlava vycení zuby a zavrčí - „Idiotskej par-chante!“ Evička padne na zadek a dá se do hrozného vřískotu. Buldočí hlava mizí a okno je vztekle při-bouchnuto.

Naše děti nás jednou zabijou

Před domem se také neustále honili kluci. Nechápal to. Když byl malý, snažil se vždycky co nejdál zmi-zet z rodičovského dohledu. Tenkrát všechno pro-lezli a podnikali výpravy za město. A teď se to motá pořád kolem máminy sukně, neustále se tomu něco strká, je to rozmazlený, je to drzý, je to už

od mala velké Já a už od mala ti smradi tím vším ztrácejí schopnost něco vidět, ztrácejí schopnost přirozených lidských projevů, vůbec pochopení něčeho, protože těm svinskejm parchantům je dovoleno všechno, jsou posledním záchytným bodem, kromě žrádla, zbabělé a rozpadlé generace dospělých, která nemá sama dost sil k vlastním morálním postojům. Člověk se bojí něco říct, aby se mu parchant nevysmál, a rodiče, ty třesoucí se duše, jsou na něj pyšní, jak jsou bystří a pohotoví, jak se nenechají tak snadno doběhnout, jak se budou umět v tý socialistický žumpě pohybovat, krást, podvádět a hromadit pro sebe, a ti parchanti mají už od mala svý já tak ztopořený, tak vzpřímený, že se už nikdy neohnou, aby se na něco podívali.

A tihleti vyleštěnci nás všechny jednou podřežou. A ze všeho nejdřív rozpárou břicha svejm hovadskejm matkám a z okna vyháží svý debilní otce!

Čekání

Vyjdeš na chodbu a potkáš fízla. Vrací se z práce, třeba zrovna z té místnosti, kde ti před týdnem dali pěstí. Podíváš se mu do očí a on se podívá do tvých s nechápavostí imbecila. Pozdraví a dokonce se mile usměje ve spokojenosti své jisté, příjemné práce. Chceš se ho zeptat, jak to jde, ale ten pohled ti to rozmluví.

Večer se v jeho bytě rozdrnčí telefon. Volají ho z úřadu. Kývne hlavou, že rozumí, a zavěsí. Odjistí pistoli a sejde o patro níž. Zazvoní. Otevře mu

OTEVŘE MU BRÁCHA. A ON MU
TO NAPÁLÍ ROVNOU DO PRSOU.

brácha a on mu to napálí rovnou do prsou. Otec vyběhne z pokoje, co se to děje, a vtom ji dostane do hlavy. Ty se vytrhneš z těžké letargie očekávání, vezmeš kuchyňský nůž, stoupneš si za závěs, a až bude zády k tobě, ponoříš mu nůž na zeleninu mezi žebra. Uděláš první zářez, zapálíš dům a odejdeš.

V noci to pak přichází

Je noc a všichni už spí. Jen občas projde pod okny nějaký opozdilec. Pospíchá, aby už byl doma v posteli, v bezpečí. Tmavá, nevlídná noc není osamělým chodcům nakloněna. Z blízké zoologické zahrady se

nese nočním tichem vytí hřivnatých vlků, vzpomínajících na šumění vysokých trav rozlehlých brazilských savan. Hyeny nervózně zaštěknou a velké sovy vzlétnou ve voliérách k nočnímu krmení. Z druhé strany pak odpoví svým chraplavým řevem černý pardál. Pár bdícím lidem v šedivých klecích panelových domů přeběhne mráz po zádech z fyzického pocitu smrti. Pacienti vedle v psychiatrické léčebně jsou vytrženi ze své denní práškové otupělosti a opět se jim do hlavy zatnou drápy děsu. Křičí, bijou se do hlavy a chtějí se tak osvobodit. Všichni tvorové, ve voliérách, v klecích, v šedivých domech, v ústav-

... ZAPÁLÍŠ DŮM A ODEJDEŠ.

PACIENTI VEDĚ V PSYCHIATRICKÉ LÉČEBNĚ JSOU VYTRŽENI
ŽE SVĚ DĚNNÍ PRÁŠKOVĚ OTUPĚLOSTI A OPĚT SE
JIM DO HLAVY ZATNOK DRÁPY DĚŠY.

ních pokojích spí či bdí, polykají tuny prášků, chodí sem tam a tam a sem vyšlapanou cestou. Jeden to nevydrží a vyskočí z okna, hadi se vzájemně uškrtí, lidé se víc sehnou. Domy se jemně chvějí...

Medorek sedí za oknem a hledí do tmy. Okolo okna hvězdy jdou... měl by už dávno spát, ráno brzy vstává a v práci bude ospalý. Tělo ho ale neposlouchá. Nechce vstát a jít se natáhnout. Sedí, sedí, oči hledí do tmy, nechtějí přijít o ten horror, nic propást.

A ráno vstát a jít mezi lidi. Znovu pořád předstírat, že nic se ničeho netýká. Já vím svý, ty víš svý, všichni víme svý.